

РЕШЕНИЕ №178

гр.Перник, 24.11.2011 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание на двадесет и осми октомври през две хиляди и единадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Слава Георгиева

при секретаря Т.М., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 320/2011 г. по описа на съда, за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК във връзка с чл.215 от ЗУТ.

Образувано е по жалба на Е.Ш.Ю.,*** против заповед № ДК-02-ЮЗР-308 от 11.07.2011 г. на Началник РДНСК –Югозападен район, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж, представляващ „пристройка към съществуваща жилищна сграда”, с размери 5.4м/3.4м. и височина 2.2м., извършена без разрешение за строеж и одобрени инвестиционни проекти, находяща се в УПИ XII-2013,2014, кв. 35 по плана на гр. Перник-“Пригаров район”, с административен адрес гр. Перник, ул. “Пирин” № 2 от изпълнителя Е.Ш.Ю..

Оспорващия, чрез пълномощника си по делото излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед с водещ мотив, че в случая чрез извършеното строителство сградата е укрепена и не е необходимо разрешително за строеж за извършените строителни дейности. Във връзка с тези доводи претендира да бъде отменена оспорваната заповед и да бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът по жалбата Началник РДНСК Югозападен район, чрез процесуален представител изразява становище за неоснователност на жалбата и по изложените в съдебно заседание съображения твърди, че при издаването на административният акт са спазени всички законови разпоредби и разписани процедурни правила. Намира, че издадената заповед е правилна и законосъобразна и като такава моли да бъде потвърдена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-Перник, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, като взе в предвид становищата на страните и извърши проверка на оспорвания административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 215, ал. 4, изр. 1 от ЗУТ от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да атакува процесната заповед като неин адресат. Жалбата е насочена срещу подлежащ на съдебно оспорване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Поставеният за разглеждане правен спор касае законосъобразността на заповед № ДК-02-ЮЗР-308 от 11.07.2011г. на Началника на РДНСК –Югозападен район, с която е наредено да бъде премахнат незаконен строеж, представляващ „пристройка към съществуваща жилищна сграда”, с размери 5.4м/3.4м. и височина 2.2м., находяща се в УПИ XII-2013,2014, кв. 35 по плана на гр. Перник-“Пригаров район”, с административен адрес гр. Перник, ул. “Пирин” № 2. Разпоредено е също доброволно премахване на незаконния строеж. В хода на административната процедура служители на РДНСК и представител на общинската администрация са извършили оглед на място, на който е присъствал и жалбоподателя. Длъжностните лица от сектор Перник при

РДНСК, ЮЗР са констатиранли извършване на строителство без разрешение за строеж. Според тях извършителят на строежа е нарушил разпоредбите на чл. 148, ал. 1 от ЗУТ. Съставени са констативни протоколи и са му връчени. Срещу тях е постъпило възражение от жалбоподателя, по отношение годината на построяване на пристройката с приложени три броя нотариално заверени декларации.

При така установените факти по делото от правна страна съдът намира, че жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Контролът за законосъобразност на първо място се отнася до процесуалните предпоставки за издаването на заповедта и едва след това се преценява за наличието на предпоставките визирани в чл. 225 ал.1 във връзка с чл.222, ал.1, т.10 от ЗУТ, на което правно основание е издадена заповедта, т.е. дали е налице безспорно установен незаконен строеж подлежащ на събаряне.

Съгласно чл. 222, ал. 1 от ЗУТ, контролът по строителството се осъществява от Началникът на ДНСК или упълномощено от него лице. Част от този контрол по т.10 на цитирания текст от ЗУТ е издаването на заповеди за премахване на незаконни строежи или части от тях. От приложената по делото заповед №РД-13-446/01.11.2010 г. на Началника на ДНСК, е видно че на началниците на регионални структури са предоставени правомощия свързани с предотвратяване на незаконното строителство, в това число и издаване заповеди за премахването му. При условията на делегиране на правомощия, Началникът на РДНСК Югозападен район, е издал в рамките на предоставената му компетентност оспорваната заповед, имаща за предмет премахване на незаконен строеж. Той е компетентен административен орган, оправомощен по надлежния ред, поради което акта е издаден от компетентен орган.

Заповед № ДК-02-ЮЗР-308 от 11.07.2011г. на Началника на РДНСК ЮЗР, е издадена след изпълнение на процедурата по чл. 225, ал. 3 от ЗУТ. На 11.01.2011 г. е осъществена проверка на място, от служители на сектор Перник при РДНСК,ЮЗР и са съставени констативни актове № П-98/10-1 и П-78/10-2 от 11.01.2011г., в които е обективизирано и онагледено фактическото положение на процесният строеж. Описани са и техническите му параметри. Прието е, че е извършено строителство без разрешение за строеж. Началника на РДНСК, ЮЗР въз основа на констативните протоколи е приел, че е налице безспорно установен незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал.2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ и е постановил премахването му.

Контролът за законосъобразност върху процесната заповед изисква преценка за наличие на предпоставките визирани в чл. 225, ал.2, т. 1 и т. 2 от ЗУТ, на което правно основание е издадена оспорваната заповед. Правомощията на Началника на РДНСК, в случаите на констатирано незаконно строителство са изчерпателно посочени в чл. 225 от ЗУТ. В ал. 2 на същия текст е посочено, че незаконен строеж е този, който: е изграден в несъответствие с предвижданията на действащия подробен устройствен план; е извършен без одобрени инвестиционни проекти и/или без издадено строително разрешително и когато строежа е осъществен при съществени отклонения от одобрения инвестиционен проект.

Според цитираната като правно основание на оспорваната заповед правна норма чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ строежът е извършен без одобрени инвестиционни проекти и/или без строително разрешително. От събраните в хода на административното производство материали, приобщени като доказателства по делото и такива ангажирани в съдебно производство се установява, че не са налице никакви инвестиционни проекти и не е издавано разрешително за строеж от главния архитект на община Перник. По отношение на процесната пристройка не се представят, а и не се твърди от жалбоподателя, че има одобрени строителни книжа и документи, нито пък има твърдения, че му е отказано издаването на разрешение за строеж.

За изясняване на фактическата обстановка съдът допусна изслушване на съдебно техническа експертиза. От приетото заключение на вещото лице, неоспорено от страните, което съдът кредитира като компетентно и безпристрастно дадено, настоящия състав приема, че за въпросната пристройка няма одобрен проект и не е издавано разрешително за строеж. При огледа на място и по документи вещото лице заключава, че пристройката е с размери 5.40 на 3.40м., захваната трайно с основната сграда, посредством две колони и плоча, и представлява надземна пристройка. Стените са изпълнени от единични тухли и газобетонни блокове, като в ъглите са захванати с 4 броя стоманенобетонни колони с дебелина 0.25/0.25м., а покрива е покрит с ламарина положена върху стоманобетонна плоча. Стените са измазани, шпакловани и е положен латекс върху тях, а отвън е положена топлоизолация. Според експерта пристройката предотвратява в известна степен опасността от разрушаване на сградата, тъй като с нея е постигната коравина на западната носеща стена на сградата. За укрепването жалбоподателя не е сезирал общината и не е издавана заповед по чл. 195, ал. 4 от ЗУТ за извършване на ремонтно-възстановителни дейности и за поправяне и заздравяване на основната сграда. Не е издавано и разрешение за строеж на пристройката. Експерта заключава, че строежа е изпълнен в цялост, завършен е и е с конкретно предназначение. Настоящия състав приема, че наличието на обекта е установено по безспорен начин в констативните актове сложили началото на административното производство, които са и доказателство по смисъла на чл. 171, ал. 1 вр. чл. 170, ал. 1 от АПК. Констатациите им в съдебното производство не бяха оборени от жалбоподателя и същите като официални писмени документи имат доказателствена сила пред съда и се ценят от последния. От съдържанието им, вкл. и окомерната скица на строежа, както и от изслушаната експертиза се установява и съдът приема, че процесната пристройка е вид строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Като такъв строеж и за извършването му, съгласно нормите от ЗТСУ (отм.) и ПП на ЗТСУ (отм.) и ЗУТ са се изисквали строителни книжа - одобрен инвестиционен проект и разрешение за строеж, с каквито извършителят не разполага. Поради това изграденото попада в хипотезата на незаконен строеж по чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ, което дава основание на началника на РДНСК, ЮЗР да издаде процесната заповед за премахването му. Отделно от това жалбоподателя признава неблагоприятния за него факт, че е извършител на строителството, което обстоятелство също дава възможност на административния орган да предприеме действия точно срещу него при констатирано незаконно строителство.

В съдебното производство от страна на жалбоподателя не се излагат съображения, че пристройката представлява търпим строеж, който не подлежи на премахване или забрана на ползването, но съдът е длъжен да провери и тази възможност. По делото са налице противоречиви доказателства относно годината на построяване на пристройката. Жалбоподателят на 11.01.2011г. в деня на извършената проверка собственоръчно в писмена форма е декларирал, че пристройката към жилищната сграда я е направил преди 4 години. На 14.01.2011г. е подал възражение против съставените констативни актове и е приложил три броя нотариално заверени декларации. От съдържанието им се установява, че пристройката е изградена през 1986г.. Във връзка с тези новонастъпили обстоятелства административния орган е изискал становище от Главния архитект на община Перник, относно приложимостта на пар. 16, ал. 1 от ПР на ЗУТ за горепосочения строеж. В становище приложено по делото главния архитект е изложил съображения, че пристройката към съществуваща жилищна сграда не е търпим строеж по смисъла на пар. 16 от ПР на ЗУТ и същата не е заявена за узаконяване по реда на пар. 184 от ЗИД на ЗУТ. Становището е възприето и възпроизведено от административния орган в оспорваната заповед и се налага убеждението, че е в случая са изследвани всички възможности по отношение на

законността на строежа и едва след това е пристъпено към издаване на оспорваната заповед. Това убеждение се подкрепя и от заключението на вещото лице, в което същото посочва, че вложените строителни материали са на пазара от около 1989г., което изключва възможността за изпълнение на строежа към 1986г.. На следващо място съдът приема, че към 2007г. в имота на жалбоподателя е налице изградена двуетажна масивна жилищна сграда със застроена площ от 48кв. м., видно от нотариален акт № 86 от 29.08.2007г. изготвен от нотариус с район на действие ПРС, което обстоятелство само по себе си говори за извършено строителство след тази дата, каквото е и вътрешното убеждение на състава подкрепено и със събраните по делото доказателства, при което положение пар. 16 е неприложим. Представените и коментирани по-горе три броя декларации въвеждат различна квадратура, стоят самостоятелно и изолирано, не кореспондират със събраните по делото доказателства и не обвързват настоящия състав. Оспорената заповед е законосъобразна, тъй като разпорежда премахване на незаконен строеж, изпълнен без одобрен инвестиционен проект и издадено разрешение за строеж, поради което същият подлежи на премахване по реда на чл. 225, ал. 1 ЗУТ.

В жалбата до съда и в пледоарията по същество не се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорваната заповед. Навеждат се доводи, за укрепване на съществуващата жилищна сграда, с оглед настъпила ситуация, представляваща опасност от самосрутване на сградата, респективно се говори за ремонт, с изграждане на санитарен възел в тази пристройка, които доводи се възприемат като защитна теза и не рефлектират върху законосъобразността на оспорената заповед. Тава е така, защото по делото липсват данни и искане до общината за извършване на укрепителни и възстановителни дейности, а и жалбоподателя не ангажира никакви доказателства в тази връзка. В случая е разпоредено за премахване с обжалваната заповед на пристроеното, което има характер на строеж по смисъла на т. 38, § 5 от ДР на ЗУТ, а не за строително-монтажни работи по съществуващата сграда. Отделно от това, дори да приемем, че са извършвани строителни дейности за възстановяване и укрепване на годността на съществуващата сграда, същите те представляват основен ремонт по смисъла на т. 42, § 5 ДР на ЗУТ, за извършването на който са необходими строителни книжа. Дори пристройката да се разгледа като реконструкция, най-малкото заради прокараните ВиК и ел. инсталация и избита врата към основната сграда /видно от заключението на вещото лице/, то също са необходими строителни книжа, а при липсата им цялото преустройство представлява незаконен строеж, който подлежи на премахване. По изложените съображения състава приема, че в случая се касае за незаконен строеж извършен без одобрени инвестиционни проекти и без разрешение за строеж - чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ.

По изложените съображения, съдът намира, че оспорваната заповед е законосъобразна, като издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му и отговаря на изискванията на чл. 59 от АПК. Не са налице основания за отмяна по реда на чл. 146 от АПК, поради което оспорването следва да бъде отхвърлено.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, при направено искане за присъждане за юрисконсулско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на РДНСК, ЮЗР юрисконсулско възнаграждение в размер на 150лева.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд Перник

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е.Ш.Ю.,*** против заповед № ДК-02-ЮЗР-308 от 11.07.2011 г. на Началник РДНСК –Югозападен район.

ОСЪЖДА Е.Ш.Ю., с ЕГН *****,*** да заплати на РДНСК, ЮЗР разноси в размер на 150лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: